

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж.3788/14
22.01.2015. године
НОВИ САД

Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени грађански суд, у већу чији је председник судија Шалић Душица, а чланови судије Бајић Верица и Пејак-Прокеш Оливера, у правној ствари тужиоца **Р. С. М. П. И З. Ж. С.**, заступаног по РЈП Одељење у С., против туженог **Р. Ф. из С.**, број., кога заступа пуномоћник **Ђ. М.**, адвокат из З., ради предаје државине и исплате, решавајући по жалби туженог која је изјављена на пресуду Основног суда у Суботици П.113/2014 од 12.08.2014. године у нејавној седници већа која је одржана 22.01.2015. године донео је

РЕШЕЊЕ

Жалба туженог **СЕ УВАЖАВА**, па се пресуда Основног суда у Суботици П.113/2014 од 12.08.2014. године **УКИДА** и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиоцу преда у државину у диспозитиву набројане парцеле које су укњижене као државно власништво, као и да му исплати 1.606.907,20 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе 10.02.2014. до исплате. Обавезан је и на накнаду парничних трошкова.

Тужени је благовремено, преко пуномоћника изјавио жалбу из свих разлога предвиђених чл. 373. ст. 1. ЗПП-а, са предлогом да овај суд побијану пресуду укине или преиначи одбијањем тужбеног захтева.

Одговор на жалбу није достављен.

Овај суд налази да је жалба основана.

Првостепени суд наводи у чињеничном стању да је утврдио да је тужени у државини набројаних парцела које су пољопривредно земљиште у државној својини, да је та државина без законског основа, па га је обавезао да земљиште преда тужиоцу, као и да му исплати закупнину за 2013/2014 годину у укупном износу од 1.606.907,20 динара. Претходно је део пољопривредног земљишта у јесен 2013. године јавним надметањем дат у закуп трећим лицима.

Доказни предлози туженог дати на главној расправи 12.08.2014. године су одбијени, будући да нису предложени у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту 08.07.2014. године.

Тужени у жалби инсистира на околности да му фактички није пружена могућност да расправља пред судом, да се изјасни лично на наводе тужбе, да доказује своју тезу из одговора на тужбу да он није у државини спорних парцела, него да је обављао услужну обраду за АД Р. С. са којим има закључен уговор о пословно-техничкој сарадњи.

Жалбени наводи су основани из следећих разлога: Тачно је да је туженом достављена тужба са решењем суда којим се позива да достави одговор на тужбу у смислу чл.296. и 298. ст. 1. и 2. (истина, у решењу се суд позива на одредбе раније важећег ЗПП-а 282. ст. 1. и 284.). Одговор на тужбу је достављен, тужбени захтев је оспорен, али без доказних предлога. Овај одговор је достављен од стране адвоката Т. Б. из Б., који себе означава као пуномоћника туженог и који у тексту одговора на тужбу наводи да доставља пуномоћје. Међутим, оно се не налази у спису, нити на пријемном печату на одговору на тужбу има назначених прилога уз одговор. Не запазивши ово, првостепени суд на припремном рочишту позива само овог адвоката, не и туженог, јер он фактички нема пуномоћника у том моменту, адвокат на припремном рочишту не приступа, тако да су доказни предлози изостали. Међутим, не може тужени сносити процесне последице ове околности, јер је суд требао да констатује да пуномоћја у спису нема и на припремном рочишту да позове странку, која би тад била у прилици да предложи доказе. На главну расправу 12.08.2014. године приступа приправник другог пуномоћника, адвоката Ђ. М. из З., који доставља пуномоћје за овог адвоката дато 1.08.2014. године. Његове доказне предлоге на околност да је тужени земљиште обрађивао за рачун АД „Р.“ С., који је држалац овог земљиште, суд одбија налазећи да нису благовремени.

Оваквим поступањем, пропустом да констатује да пуномоћје није достављено, првостепени суд није позвао странку на припремном рочишту, па се не може позивати на то да странка није благовремено (на припремном рочишту) предложила извођење одређених доказа. На наведени начин туженом је ускраћена могућност да доказне предлоге изнесе на припремном рочишту, а кад их је изнео на првом рочишту за главну расправу, суд их је одбио, као неблаговремене.

Будући да чињенично стање зависи баш од ових околности које је тужени покушао да докаже, оно је остало непотпуно.

Тачно је да је тужилачка страна у овом спору била дужна да докаже да је земљиште државна својина, да је Министарство пољопривреде и заштите животне средине корисник истог, чиме би доказао активну легитимацију (што је и учињено), али је исто тако требало да се докаже да је тужени у државини земљишта и да је то фактички и у своје име. Тужени је то спорио, већ у записнику је инспектор констатовао присуство директора АД „Р.“ С. који је навео да је у току спор око власништва и да је између АД „Р.“ С. и туженог закључен уговор о пословно техничкој сарадњи по коме тужени земљу обрађује услужно за ово правно лице, са којим дели добит. Из реченог је спорно ко је непосредни, а ко посредни држалац, у чије име је тужени, односно по чијем овлашћењу, вршио радове на земљишту, па самим тим и ко би био дужан да плати накнаду. Сама предаја државине би се основано могла тражити и од посредног и непосредног држаоца, али се отвара питање ко би био дужан на исплату накнаде. При

томе се указује да уговор о закупу (ако је то уговор о пословној сарадњи туженог и трећег правног лица, како се констатује у пресуди) није нужно да закључи власник ствари. Дефиниција уговора о закупу у Закону о облигационим односима не говори о томе да је закуподавац власник. Он то може, али не мора да буде. Он је, у сваком случају, држалац ствари и по том уговору би државину био дужан да преда закупцу. Ако је АД „Р.“ С. у државини ствари (основано или неосновано) тужилачка страна не би могла да оствари државину само тужбом против лица коме је АД „Р.“ С. по неком основу који је само њихове, интерне природе, предао у државину, а да се истовремено не тражи предаја државине и од тог правног лица.

Због тога теза првостепеног суда да је битно само власништво, право коришћења и околност да тужени из неког разлога и по неком основу (чиме се фактички и није бавио) држи земљиште, довољно да би га обавезао на исплату закупнине, није потпуно исправна и за њену основаност је било потребно утврђење још неких чињеница. Како ове чињенице нису довољно расправљене, мада се неке од њих наводе већ у записнику надлежног инспектора, али им првостепени суд није посветио дужну пажњу да би могао правилно да примени материјално право, првостепена пресуда је морала бити укинута применом чл. 391. ст. 1. у вези чл. 374. ст. 2. тач. 7. и 392. ст. 2. ЗПП-а.

У наставку поступка првостепени суд ће отклонити указану битну повреду поступка, па ће након извођења релевантних доказа на правилно утврђено чињенично стање, правилно применити материјално право и одлучити о основаности тужбеног захтева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА СУДИЈА

ДУШИЦА ШАЛИЋ, с.р.

ЗТО: